

"Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou, medzi tvojím potomstvom a jej potomstvom..."

Dejiny ľudstva od počiatku sú dejinami tohto boja. Stoja proti sebe dva tábory, dvaja velitelia...

Veliteľ jedného tábora, starý Had, neustále hovorí Bohu svoje "Non serviam!" - "Nebudem slúžiť!"

Veliteľka druhého, Žena odetá slnkom, hovorí Bohu svoje: "Hľa, služobnica Pánova!"

Toto je rozlišovacím znakom dvoch táborov. Podľa neho sa zaraďujeme všetci do jedného, alebo do druhého.

Panna Mária sama sa nazvala Služobnicou Pánovou. Bola to jej odpoveď Bohu pri zvestovaní. Vyjadrila tak svoj najhlbší postoj pred Bohom aj najhlbšie poznanie svojho života.

Slovo "služobník" nemá pre nás dobrý zvuk, je zatažené neblahým sociálnym významom. Odvožené slová - zásluha, výslužba, zaslúžilý - však značia čosi vyslovene čestné a dôstojné.

V Starom zákone slúžiť Bohu bolo ctou pre celý národ, ktorý si Boh osobitne vyvolil. Sväté Písmo nazýva menom "služobník Pánov" najvynikajúcejšie osobnosti Starého zákona. Služobníkmi Božími boli proroci a knazi, povolával si ich sám Boh. Ich úlohou bolo spolupracovať, aby národ zostal verný Bohu a aby uskutočňoval to, čo Boh od neho očakáva.

Pán Ježiš slovom i životom potvrdil, že slúžiť Bohu je prvá, nad všetko ostatné dôstojná úloha človeka. Overovacou skúškou je láska.

Láska bola dušou Ježišovej služby a dávala jeho službe hodnotu. Apoštolom výslovne povedal: "Dal som vám príklad..."

Keď evanjelium hovorí, že Panna Mária je Služobnica Pánova, je to mocné slovo a evanjelista ho nezaznačil nadarmo.

Mária ako služobnica Pána, je vzorom života pre každého z nás. Ani my nemáme plnšiu možnosť života, ako dať sa do služby Bohu uprostred Cirkvi a sveta.

Všetky stvorené veci odrážajú Božiu myšlienku a uskutočňujú ju neosobne a nevedome. Na vrchole stvorenia je však človek. Ten je schopný mať vlastné myšlienky a má vôľu slobodne ich uskutočňovať. A nadovšetko môže sa modliť a klanáť. Človek je vo svete najväčší zázrak. Mysľou a slobodou sa podobá Bohu.

Keď sa človek stotožní s Božími myšlienkami, príjme ich za svoje a naplní sa nimi, keď pôsobí vo svete podľa Božích myšlienok, je ich nositeľom, vtedy môže cez neho vo svete pôsobiť sám Boh. Vtedy sa človek stáva Božím spolupracovníkom, dáva sa do jeho služby, stáva sa Božím služobníkom.

Nič väčšie, nič hlbšie a nič veľkolepejšie nemôže človek v živote a v dejinách dosiahnuť.

Takýmto služobníkom bol aj ten, ktorého pod týmto menom predpovedali proroci - Syn človeka a Syn Boží, Ježiš Kristus.

Bol Synom tej, ktorá sa stala jeho Matkou, keď dala Bohu odpoveď: "Hľa, služobnica Pánova." Čo väčšie mohla povedať? A čo väčšie a vznešenejšie mohlo o nej povedať evanjelium?

Byť služobníkom Božím je hodnosť, ktorá pochádza od Boha a ktorú dáva Boh. Veď: "Bohu slúžiť znamená kralovať", ako spieva Cirkev pri bohoslužbe.

Byť služobníkom Božím, byť Božím spolupracovníkom - to je poslanie každého z nás. Preto sme vďační a preto každý den ďakujeme pri sv. omši, že si nás Pán Boh povolal: "Ďakujeme ti, že si nás uznal za hodných stáť pred tvojou tvárou a tebe slúžiť..."

..."Pane, maj v srdci svoju Cirkev... spolu so Svätým Otcem, i so všetkými, čo sa zasvätili tvojej službe."

Všetky naše modlitby a najmä tajomstvo sv. omše má v nás rozvíjať ochotu Božích služobníkov, aby sa celý náš život premenil na bohoslužbu "v Kristovi Ježišovi, Pánovi našom."

Náš Pán si s bolesťou povzdychol, keď dopovedal podobnosť o nestatočnom správcovi, že veru synovia tohto sveta majú viac dôvtipu a vynaliezavosti pre veci tohto sveta, ako synovia svetla pre veci Božie.

R O K O B N O V Y V I E R Y ,

ktorý vyhlásil náš nový arcipastier pre celé Slovensko je veľkou príležitosťou pre každého, kto chce slúžiť Bohu.

Pod titulom tohto programu možno urobiť všetko, čo je prospešné pre farnosť, pre povznesenie bohoslužby, pre mládež, rodiny... pre obnovu viery.

Osobitná úloha pre nás, kňazov i veriacich, zasvätených Márii, je: Rok obnovy viery oživiť mariánsky.

Mária a viera - to maximálne spolu súvisí.

Viera, to nie je len uveriť, že niečo je pravdivé.
Viera, to je sila, ktorá dokáže konať zázraky.

O obnovu takejto viery nám musí ísť v tomto roku viery. - Uveriť, že Bohu nič nie je nemožné. Všetko, čo Cirkev potrebuje, očakávať od Neho s takouto divotvornou vierou.
Učiť sa modlitbe s vierou.

Vzorom viery - práve takejto viery - je nám Mária.
A to nie je len zbožným želaním jej ctiteľov,
ale pravda, zjavená evanjeliom:
"Blahoslavená si, že si uverila..."

Príbuzná Alžbeta v porovnaní so zlyhaním vo viere svojho muža, ktorý preto ostal nemý, to mohla v takomto zmysle povedať. Hovorí to "naplnená Duchom Svätým", a tak vedela rozpoznať, že u Márie ide o vieru, ktorá súvisí s tým, že "sa splní, čo oznámil Pán."
Zázrak vtelenia sa teda stal na podklade Máriinej viery.

Dlhé roky učil Boh Abraháma viere, že Bohu nič nie je nemožné, až napokon v rozhodujúcej skúške heroicky obstál. Po celé veky ho Boží ľud nazýva otcom viery. Mária je dôstojnou dedičkou tejto Abrahámovej viery - viery proti tomu, ako sa veci javia.

Takto veriť znamená kráčať po hladine. Pod nohami mať hĺbočinu a veriť, netúžiť po istote člna. Ježiš povedal, keby sme mali len za horčičné semienko takejto viery, mohli by sme hory prenášať.

Nič z toho, čo potrebuje Cirkev a svet pre svoju obnovu, nedosiahneme ľudsky, svojou činnosťou, šikovnosťou, taktikou, ale iba takouto vierou - iba z Božej moci. Veď proti nám stojí nie nepriateľ z tela a krvi, ale mocnosti temnosti.

Kto by očakával niečo prospešné pre Božiu Cirkev od jemu nepriateľskej svetskej moci, dopúšťa sa modloslužby, zlyhal vo viere v Boha.

Práve sme skúsili, ako sa nedá veriť sľubom zo strany štátnej moci: Na Spiši a v Trnave sa sľubovalo a o niekoľko dní v Šaštíne už bolo treba rozobrať tribúnu.

Prísľuby zástupcov štátnej správy, že nikomu nesmie byť bránené vo vyznaní viery, prijal ľud potleskom. Jednoduchá ženička s tichým rozhorčením hovorila: "Načo tľieskajú, možno im veriť?!"
- A mala pravdu...

Veď miesto, kde bola postavená pred bazilikou tribúna, ktorú prikázali zbúrať, bolo doďaleka a nahusto dokola obstaté zhromaždenými pútnikmi. Išlo teda o čisto vnútornú záležitosť, kde bude v rámci zhromaždenia veriacich na pôde pútnického miesta postavený oltár. Takýto zásah nesvedčí o dobrej vôli rešpektovať náboženskú slobodu. Nebolo preň iného dôvodu, než snaha škodiť a obmedzovať.

Snaha dosiahnuť prospech pre Božie kráľovstvo pomocou kompromisu je prejavom malej viery. Preto spôsobená škoda sa veľkosťou nerovná len hodnote toho, čo sme kompromisom obetovali, ale je nevyčísľiteľne väčšia v poriadku milosti pre zlyhanie vo viere.

Výsledky, získané kompromisom, sú len zdanlivé. Sú mámením otca lži. Obrátia sa v nič, lebo sú ľudské. Ostáva len Božie. V skúške ohnom zhoria ako slama.

Zato "škody" spôsobené vernosťou môže Boh zmeniť v mnohonásobný prospech.

K tomu však treba vieru!

Preto nám dal Ježiš z kríža Matku, aby nás naučila viere, akú mala ona. Boh nám dáva hlavne v posledných dobách mnohými znameniami poznať, akú úlohu jej v Cirkvi zveril. Preto divotvorná viera v Boha má v tejto dobe tak často podobu dôvery v Matku Božiu - zázrakmi v Lurdoch počínajúc a osobnými skúsenosťami tých, čo sa jej zasvätili končiac.

Len dôverovať Márii, modliť sa a spolu s ňou veriť Bohu - a budeme mať aj biskupov, aj všetko, čo potrebujeme pre život Cirkvi.

Ale aj na prijatie darov Božích sa musíme pripraviť, aby sme ich vedeli prijať s vierou.

Keď príde biskup, či ho budeme vedieť prijať ako dar Boží? Alebo ho budeme skúmať, či spĺňa naše očakávanie? - Skúmať Božie rozhodnutie?

Cirkev je v prvom rade hierarchická, nie je našou starosťou to, čo je starosťou Ducha Svätého. - Majme vieru!

Tí, čo sa zasvätili Márii, najmä kňazi jej Hnutia, majú už na Slovensku svoju veľkú úlohu: Stáť pri jej prvom najmilšom synovi tohto národa - pri našom otcovi arcibiskupovi Jánovi, ktorého nám ona dala vo svojom milostivom roku a ktorý sa jej zasvätil v deň svojej biskupskej vysviacky; a keď prijal bremeno starosti o celú cirkevnú provinciu, o celý národ, znovu sa jej zasvätil a zveril jej i celý Slovenský národ.

Zlyhali by sme v dôvere k Matke Božej, keby sme nedôverovali, že ona sama ho povedie - veď sa jej zasvätil. On zo svojej strany splnil podmienku. Mária zo svojej strany iste nesklame. Teraz je rad na nás, aby sme my obstáli v dôvere k Matke Božej.

Čo ak ona sama spôsobí najprv, aby sa nám veci javili beznádejne? Že nám bude potrebné veriť proti zdaniu? Čo ak sa takto má osvedčiť naša dôvera k nej? Čo ak chce, aby potom za našu vyskúšanú dôveru k nej mohla ona sama mocne a zázračne zasiahnuť?

..."Dnes si dostal ako znamenie potvrdenie, ako ťa milujem, syn môj. Dopustila som, aby všetko až do posledného bolo opakom toho, čo som ti predpovedala. Potom sa skoro zázračne stalo to, čo som ti slúbila.

To preto, že chcem, aby si rástol v dôvere ku mne. Musíš sa nechať viesť touto dôverou bezvýhradne..v každej chvíli svojho denného diela.

...Každý kňaz, ktorý sa zasvätil môjmu Nepoškvrnenému Srdcu a zúčastňuje sa môjho Hnutia, je povoláný takto žiť."

/11.3.74/

Máme tu program: **DUCHOVNÁ OBNOVA PROSTREDNÍCTVOM MÁRIE;**
Máme tu **ROK OBNOVY VIERY** - to Mária takto vedie nášho arcipastiera.
Mal by oživiť duchovný život v každej farnosti,
v každej rodine...

V mesiaci októbri by nemala chýbať mariánska akadémia. Treba zapojiť aj deti, aby aj oni hovorili -
- treba aby sa za tento svoj apoštolát aj modlili,
aby to bol ich uvedomelý apoštolát voči príbuzným,
ktorých na akadémiu pozývajú.

Najmä v advente a pôstnom čase sú vhodné
kajúcne pobožnosti.

Vo vianočnom období možno pripraviť hodnotné
jasličkové pobožnosti.

Bohoslužby slova možno využiť na katechézu i dospelých
a na doplnenie náboženských vedomostí.

Dobré piesne sú tiež dôležité. Príkladom sú piesne
z Taizé - kto ani slová nerozumie, aj len z hudby
vie, že je to duchovné.

Ale najmä treba venovať pozornosť sv. omši.
SVÄTÁ OMŠA - to je stredobod.

Tam je obeta Kristova - skutočná obeta Kristova;
tam je všetko. Môžeme robiť čokoľvek, keď stratíme
zo zreteľa sv. omšu, stratíme všetko.

Vrcholným programom by malo teda byť:
Naučiť prežívať svätú omšu.

Aby nebol kladený dôraz na spevokol, na výkon organistu,
aby nebola omša podriadená tomu, ale aby to všetko
bolo podriadené omši - na jej zveladenie.

Treba vysvetľovať jednotlivé úkony sv. omše,
aby ju ľudia viac chápali a plnšie prežívali.

Eucharistia je stredobodom náboženského života -
- je to sám živý Kristus, prítomný medzi nami.
Možnosti adorácie by mali byť čo najviac využívané.

=====

Otec arcibiskup vyhlásil rok obnovy vo viere
dňa 7. septembra - v deň spomienky **KOŠICKÝCH MUČENÍKOV**.

To nie je náhodou, lebo títo traja statoční kňazi
i 9-ročný chlapec, miništrant, ktorý s nimi zomrel,
majú čo povedať práve nám, v našej dobe. Žili a podstúpili
mučeníctvo v dobe, ktorá podobne ako naša, bola
nepriateľská Cirkvi. Sú nám veľkým vzorom nebojácnosti.

Cirkev u nás vtedy prežívala krízu. Krv mučeníkov
je vždy semenom, tak tomu bolo i vtedy, keď ich krv
skropila slovenskú zem. Vtedy nastala skutočná
obroda viery.

Naši veriaci by ich mali lepšie poznať,
lebo nám dnes môžu slúžiť vzorom,

ale najmä v spoločenstve svätých, v ktoré veríme,
nám môžu pre zásluhy svojho mučeníctva účinne
pomáhať v snahe o obrodu viery.

Štefan Pongrácz zomrel ako 36-ročný, bol vtedy štyri roky knazom. Pôvodom bol Maďar - Sedmohradčan, pochádzal z rodiny patriacej k najvyššej šlachte. Povahou bol vážny, hlbavý, schopný vniknúť do podstaty i navrhnúť riešenie problémov. Bol vodcovskou osobnosťou.

Keď počul Kristovo volanie, mal veľké problémy so svojou rodinou, ktorá snívala o jeho žiarivej budúcnosti - o kariére. Štefan však vyrval a svoje povolanie statočne obhájil.

Melichar Grodziecki zomrel ako 35-ročný, keď bol päť rokov knazom. Bol Poliak, príslušník strednej šľachty. Sympatický a príťažlivý. Vie sa každému prihovoriť, naširoko usmiaty, neúnavne podnikavý, vynachádzavý, svieži, optimistický, pripravený každému poslúžiť. Pochádzal z hlboko veriacej katolíckej rodiny.

Marek Križin zomrel ako 30 - 31-ročný, v štvrtom roku knazstva. Pochádzal zo spoločensky nižšej vrstvy, národnosťou Chorvát. Bol dôstojného zjavu a bol schopný organizátor. Cieľavedomý a trpezlivý. Bol nádejou cirkevných predstaviteľov Uhorska, počítalo sa s ním na zodpovednú úlohu v Cirkvi.

Boli to mladí ľudia, na začiatku knazstva. Prešli dôkladnou študijnou prípravou na najvyššej úrovni a rovnako dobrou duchovnou formáciou. Boli plní elánu a chuti do života a do práce.

Prichádzajú na Slovensko, aby pomohli Cirkvi u nás z ťažkej krízy - toto sa i dnes opakuje, v tomto roku viery, ktorého sú patrónmi.

Namiesto práce vtedy Boh žiadal od nich obetu. Keď vojská nepriateľskej katolíckej Cirkvi obsadili mesto Košice, ich veliteľ sa hneď začal vyhrážať katolíckym knazom.

Traja mladí knazi samozrejme chceli žiť, ale bolo im jasné, že by to bolo možné len za cenu zrady Cirkvi. Preto sa vlastne začali pripravovať na smrť. Ten týždeň prežili na kolenách pred svätostánkom.

Po polnoci na 7. septembra prichádza do domu osobitný oddiel vojakov. Bolo im asi známe, že knazi sú odhodlaní vytrvať, lebo vojaci si hneď niesli so sebou nástroje na mučenie. Štefana, ktorý im otváral, hneď zrazili úderom do prs: Mučenie bolo mimoriadne kruté. Bitie s trhaním, natahovanie na škripci až do trhania svalov a lámania kostí. No najmä pálenie fackami tak, že sa mäso priškvarilo ku kosti. Osobitné mučenie sa konalo na hlave. Kat, ktorý potom pochovával mŕtve telá, povedal, že ani on, hoci kat, by to nedokázal urobiť.

Veľký si, Bože, vo svojich svätých!

Traja mladí knazi prestáli mučenie a zomreli v blízkosti oltára, na ktorom sa slúžila najsvätejšia obeta.

Zomreli v prvú sobotu mesiaca - v deň, ktorý si zvolila Matka Božia za deň spomienky jej Nepoškvrneného Srdca.

Mária ich vtedy iste uzavrela do svojho Nepoškvrneného Srdca a teraz nám ich prostredníctvom svojho najmilšieho syna, otca arcibiskupa Jána, dáva - posielala na pomoc - aby pokračovali v úlohe, pre ktorú vtedy prišli na Slovensko - pomôcť obnove viery u nás.

=====

Aj v roku obnovy viery majú svoj osobitný význam PÚTE, sú neodlučiteľnou súčasťou života z viery.

Púte majú i po skončení mariánskeho roku stúpajúcu tendenciu. Veriaci túžia po spoločensve viery, po duchovnom zážitku, chcú priniesť obeť.

Pri veľkom počte pútí a množstve pútnikov už treba aj pri zachovaní spontánnosti podujatie organizačne zvládnuť.

Keď z príležitosti niektorého sviatku sú viaceré púte, treba termíny zladať s ohľadom na púť väčšieho dosahu, ale nezanedbávať ani menšie lokálne púte - ich termín treba vhodne preložiť.

Program púte pripravia veriaci. Kňaz musí dozerat', aby príspevky neboli chybné po stránke teologickej. A musí sa vedieť aj zastat' účinkujúcich a obhájiť program, ktorý je pre aktuálnosť vhodný a žiadúci a niekto zvonka by donho chcel zasahovať.

Ak je na púti viac omší s príhovormi, treba stanoviť témy predom, aby sa nehovorilo vždy to isté. Témy môžu vhodne na seba tematicky navazovať.

Dôležitou zásadou na púti je: nekázat' dlho.

Na púťach nie sú vhodné kázne typu: "Pouvažujme nad každodenným životom..." - to tu nikto nedokáže.

Každá príležitosť má svoje vhodné spôsoby. Keby veliteľ pred bojom hovoril vojakom o potrebe čistiť zbrane a dodržiavať životosprávu, sotva by ich oduševnil do boja na život a na smrť, hoci hovoril, čo je v inej situácii správne.

Púť nie je každodennou udalosťou. Je mimoriadnou príležitosťou. Tu je vhodné hovoriť o zásadných veciach. Tu má človek načerpať náboj, hnaciu silu, dôjsť k rozhodnutiu. Keď sa skutočne povzbudil, sám bude chcieť zmeniť svoj život - že ako a v čom, to nevyhúta v tejto únave a tlačenci - to je domáca úloha.

Na púť prichádzajú mnohí mladí ľudia, ktorí ešte len hľadajú; cítia, že ich "duša je od prírody kresťanská", ale ešte sa im skoro ničoho nedostalo. Mali by tu počuť o veľkých skutočnostiach, na ktorých máme účasť. Mali by tu počuť kázeň - aspoň jednu - takú "apoštolskú", po ktorej by sa rozhodol, kto ešte nie je, dať sa pokrstiť.

Tento svet nemiluje, čo je Božie.
Musíme teda počítať s tým, že rušivé zásahy voči
pútam neprestanú, ba budú sa vynachádzať novšie.

Kedysi nepovoľovali na púťach stánky,
teraz naopak - uvedomili si, že práve pomocou
stánkov môžu narušovať. Teraz záleží na nás,
na našej vyspelosti, či sa im zámer podarí.

Najmä tie stánky, čo sú bezočivo blízko,
by sme mali ignorovať. Máme príležitosť priniesť obeť
- keď rozvoníava pečienka, zjesť si svoju
skromnú prinesenú stravu.

V skutočnosti je až udivujúce, aký cit pre
správnu mieru má veriaci ľud - ako riedko býva
pri stánkoch v porovnaní s návalom okolo chrámu.

V prenasledovaní utrpené zlo nemusíme vidieť len
v tom negatívnom zmysle. Obety sú tiež potrebné.
Prekážky nás zocelujú.

Musíme vyzrievať i čo sa týka správania voči
narušiteľom, ktorých medzi nami pozorujeme.
Nemali by sme prijať ich spôsoby, nehádať sa s nimi.
Radšej sa pomodliť za nich jeden "Zdravas".

Jedno musíme nekompromisne: Nesúhlasit' s hriechom
- v žiadnom prípade! Ale hriešnikov milovať.
Vidieť v nich ranených bratov, oklamáných, okradnu-
tých, nevedomých. Ako by sme na takých mohli byť
zlí, my, ktorým sa toľko dostalo?! Jedine láskou im
môžeme pomôcť. Keď im niečo povedať, tak len s úmys-
lom pomôcť im. Z nášho gesta nech poznajú, že pre
nás sú tými, ktorých Boh miluje.

..."Prosím, buďte pomocou, ktorú chcem dnes dať všetkým tým, ktorí
lásku potrebujú, aby sa zachránili.

Milujte tých, ktorí sú vzdialení, tiež ateistov. Milujte aj tých,
ktorí vás prenasledujú a robia vám prekážky. Milujte všetkých bez
rozdielu... Buďte nástrojmi môjho milosrdenstva!" /8.5.86/

Naliehavou úlohou v roku viery je KATECHIZÁCIA.
Náboženské vedomosti po desaťročiach sťaženej výuky
náboženstva sú často veľmi nedostatočné.

Zaiste, ťažkosť je veľa. Ale Ježiš neposlal
apoštolov, aby hlásali tam, kde sú podmienky. Poslal
ich hlásať evanjelium všetkým národom. Podmienky sa
vždy museli vytvárať - aj v katakombách, aj v misij-
ných krajinách, aj v prenasledovaní. Treba vytvárať
podmienky všade, kde sa dá vyučovať - v škole, v kos-
tole, na fare, i v izbe ochotnej rodiny na lazoch.

Hlásať evanjelium a učiť všetky národy
je základným poslaním Cirkvi - v tom jej nik
nemá právo brániť - viac treba poslúchať Boha ako ľudí.

Aj neveriaci a nepokrstení majú právo poznať
Božie zjavenie a počuť evanjelium.

O to viac nie len právo, ale povinnosť má Cirkev
vyučovať tých, čo sú pokrstení.
Kto je pokrstený, tým je vlastne prihlásený na
vyučovanie náboženstva.

Na pomoc katechizácii pri nedostatku náboženskej literatúry treba nájsť vhodný spôsob, ako využiť knihy, ktoré sa medzi veriacimi a na fare nachádzajú.

Najlepšie je zriadiť knižnicu vo vhodnej miestnosti v objekte fary, kde by sa sústredili knihy, ktoré veriaci a duchovný darovali alebo zapožičali do knižnice; prípadne i magnetofónové nahrávky.

Starosť o knižnicu by bola vecou farskej rady - niekoho z farníkov. O zapožičiavaní by sa viedla evidencia - prípadne i anonymná, pod číslami; každá kniha by mohla mať stanovenú dĺžku výpožičnej doby.

V knižnici by mohol byť aj zoznam kníh, ktoré majú veriaci doma ako svoje vlastné a sú ochotní ich v prípade záujmu zapožičať - správca knižnice by mohol zapožičanie sprostredkovať.

Kde nemožno zriadiť knižnicu na fare a zriadi sa v miestnosti, ktorú na ten účel zapožičia farskej rade niekto z veriacich, treba stanoviť výpožičný čas ohľaduplne - raz týždenne alebo raz mesačne.

Potom treba postupne zabezpečiť, aby sa novo-získané knihy dostávali prednostne takýmto knižniciam.

Nezabúdať, že kniha plní účel len keď sa číta.

=====

Našou úlohou v roku viery je aj napomáhať spravodlivosti.

Kde sú najlepší veriaci Cirkvi prenasledovaní, šikanovaní i väznení, tam Cirkev nemôže plniť svoju úlohu uprostred všetkých ľudí - mnohým sa nedostáva základného poznania a pomoci v duchovnej oblasti. Až tam to má dopad - a to je nespravodlivé voči nim.

Zastať sa prenasledovaných veriacich je tiež vyznaním viery.

Je veľmi krátkozraké pýtať sa:
Či to má význam?

Žijeme tu a teraz. Boh nebude za nás suplovať, čo môžeme urobiť my. Potom by nepovolával ľudí do svojej služby, keby chcel konať bez nás.

Podpisy na petíciu, zaslané kardinálovi Tomáškovovi sa stali historickou udalosťou, z akých sa skladajú dejiny Cirkvi. Že neboli zbytočné, už je jasné. Ale veľkosť ich významu ukáže až história.

... kvasí to ...

Ale na tom dokvasení mám aj ja sa podieľať.
Boh so mnou počíta, preto žijem tu a teraz.

Ale "kto chce stavať vežu, musí si najprv spočítať náklad, či má na dokončenie..."

- Keď podpíšem, potom za tým stojím!

Teda najprv základ: Modlitba. Z toho potom vytryskne aj skutok. Aby sme nekonali zo seba, ale z Boha, ktorý je v nás. Lebo Boh aj dnes chce konať prostredníctvom nás, tak chce tvoriť aj dejiny.

V októbri t.r. bude 40. výročie uvedenia do platnosti zákona č. 218 - toho smutne známeho, na základe ktorého bolo možné stíhať všetko náboženské pod zámienkou "štátneho dozoru nad cirkvami".

Vtedajší otcovia biskupi to dobre vedeli odhadnúť - povedali, že keď toto vstúpi v platnosť, bude to narušenie hierarchickej štruktúry Cirkvi. Lebo Cirkvi budú rozkazovať neveriaci.

Už štyridsať rokov zápasí Cirkev o svoj autentický život. Koľko bolestí, koľko rán!... Ťahy boli veľmi zákerné. Na uskutočňovanie ich zámerov mali byť použítí niektorí z vlastných radov.

Keď ateistický štát začína organizovať niečo v Cirkvi, to je už podozrivé...

Niektorí tam išli zo strachu. Niektorí pomýlení...
krátkozrakí... Niektorí aj s dobrým úmyslom...
Niektorí potom odstúpili. Zo súkolia však ťažko von...

Cirkev je živý organizmus a je mu určené žiť. Preto pomaly ale iste sa zbaví toho, čo mu je cudzie.

S kúkolom však nesmie ísť aj pšenica. Svojích musíme s láskou čakať späť. Keď už bude samotná Cirkev zachránená, potom treba aj jednotlivcov zachrániť. Inak by sme nemohli povedať, že rana je zahojená. Veď aj oni boli pod oblakom Božím...
...aj oni si vystáli svoje.

Zjednocovať - to musíme mať vždy na zreteli. Kde je zjednotenie, tam je Boh. Opak je od diabla. V pokore a trpezlivosti sa zjednocovať. Ale bez kompromisov - napriek tomu aj vyjasňovať. Len vždy v láske.

..."Milovaní synovia, každý deň vás vediem cestou dokonalého nasledovania môjho Syna Ježiša. Len tak môžete byť dnes znamením radosti a útechy pre všetkých.

Toto sú najbolestivejšie roky skúšok. Práve boli mnou rôznymi spôsobmi a roznyimi znameniami predpovedané."

/30.7.86/

Svätý Otec poslal ešte v apríli 1989 celej Cirkvi svoju výzvu, adresovanú všetkým diecézám v súvislosti s posolstvom Matky Božej vo Fatime a 3. fatimským tajomstvom. Naliehavo žiada o MODLITBU RUŽENCA. Žiada, aby sa v každej diecéze určila jedna hodina komunitárnej modlitby za týždeň na úmysel: Zjednotenie a lásku medzi nami; obrátenie a pokoj pre celé ľudstvo.

Výzvy Matky Božej nie sú nato, aby naháňali strach. Naopak. Sami vidíme, že svet je tak hriešny, že sa rúti do záhuby - sám si trest spôsobí, je schopný sa zahubiť.

Posolstvá Matky Božej sú v tejto bezútešnosti posolstvom nádeje - že existuje východisko, záchrana. Ona nám práve tieto prostriedky záchrany ukazuje.

Keď stojíme nad priepasťou záhuby, v tejto chvíli nám nič nie je cennejšie, ako toto - zachrániť sa. O všetkom ostatnom sa dá hovoriť až potom.

Mnohým nelahodí sluchu táto téma. Je málo akademická, príliš primitívna, nezaujímavá. Svetu nikdy nelahodí to, čo je Božie. Svetský duch a svetské zmyšľanie preniká aj do Cirkvi.

Niečo nebolo v poriadku aj pri expedícii tejto výzvy Sv. Otca... akoby sa šírila len nejakými inými cestami. Niekam sa dostala, niekam nie: Na Slovensko sa nedostala, v Čechách ju čítali, aj slovenskí gréckokatolíci, ale ani v Poľsku nie...
Či chce niekto umlčať slovo pápeža?

=====
..."Panuje zdanlivý pokoj, ako keby bolo všetko v poriadku...
... Toto sú mnou predpovedané časy, keď kardináli sa postaví proti kardinálom, biskupi proti biskupom, knazi proti knazom a stádo Kristovo bude trhané pažravými vlkami, ktorí sa vplížili v podobe nevinných a mierumilovných baránkov. Medzi nimi sú niektorí, ktorí zaujímajú vysoké a zodpovedné postavenie a prostredníctvom nich sa Satanovi podarilo preniknúť až do vedenia Cirkvi a tam pôsobiť." /6.9.86/
=====

..."Skoro príde čas, keď len ten, kto bude s pápežom, zostane verný viere v môjho Syna a uchráni sa pred veľkým odpadom, ktorý sa všade rozšíri." /1.11.73/
=====

..."Vy, knazi zasvätení môjmu Nepoškvrnenému Srdcu stojte najbližšie pápežovmu srdcu!" /9.11.75/
=====

..."Vy ste mnou vychovávaní, aby ste boli v tejto chvíli apoštolmi. Ste preto apoštolmi svetla v hodine, keď tma všetko prikrýva." /13.10.78/
=====

..."Príde doba, keď budete jediným horiacim svetlom..." /4.1.75/
=====

Zdá sa, že toto je čas, keď tu musí byť niekto, kto podporí pápežovo slovo, kto mu pomôže, aby sa šírilo, aby bolo známe a prijímané. Toto je úlohou knazov Hnutia teraz aj voči tejto výzve Sv. Otca. Veď prvým podnetom pre vznik Mariánskeho knazského hnutia bolo vnuknutie na púti vo Fatime v roku 1972, keď sa istá skupina knazov vzoprela cirkevnej autorite: Zjednotiť okolo pápeža verných knazov, ktorí sa zasvätia Márii.

=====
..."Buďte znamením radosti a potechy pre pápeža, môjho prvého najmilšieho syna, ktorý v dnešnej dobe tak trpí a je tak opustený, kritizovaný a napadaný. Buďte oporou lásky, ktorú mu chce darovať moje materinské Srdce. Lebo aj on potrebuje dnes ducha radosti a potechy, a ja mu ho chcem dať skrz vás, moji knazi a milovaní synovia. Milujte pápeža, nasledujte ho, obranujte." /4.7.86/
=====

Sú to naozaj najbolestnejšie časy skúšok. Racionalizmus sa rozmohol nie len inde vo svete, ale aj u nás na Slovensku. Tých, ktorí sú verní, neuznávajú, osočujú, prenasledujú. Mnohí v Cirkvi už neveria v nadprirodzené, len v prirodzené, len v to, čo sú schopní rozumom pochopiť.

Matka Božia aj dnes chce hovoriť cez také malé deti, keď tí dospelí už neveria, že aj dnes môže Boh hovoriť k nám.

Príliš si nestažujme na utrpenie, lebo bez prenasledovania by sme sa boli oddali materializmu. Prenasledovanie na Východe ja ej pre záchranu Západu.

To, čo prestáli v Rusku, to sú veci, ktoré len viera prekoná.

Situácia vo svete sa rapídne mení. Máriine slová "zasiahnem svojho protivníka priamo do srdca" dnes vidíme na vlastné oči stávať sa skutočnosťou.

Práve tam, kde mala byť viera v Boha úplne vykorenená, tam ju nachádzame v najživšej sile.

Práve tam, kde vidíme dnes najväčšiu obrodu viery, tam nachádzame uprostred Božieho ľudu Máriu. Tu je zjavné jej mocné pôsobenie. Tu vidíme uskutočnené ono: "Cez Máriu k Ježišovi" - je to osvedčená cesta.

Nemôže Boha Otca poznať ten, kto nepozná Ježiša a jeho evanjelium.

Nemôže Krista správne chápať ani rozumieť jeho slovám a skutkom, kto nepríjme vysvetlenie Ducha Svätého,

a nemôže dostať Ducha Svätého ten, kto nezaujme k nemu taký postoj, aký mala Mária:

Ona povedala:
"Nech sa mi stane podľa tvojho slova!"
a podľa toho konala, aj keď viacerým veciam hneď nerozumela.

Naša úloha je patriť naplno Márii, lebo Duch Svätý aj dnes nasleduje svoju nepoškvrnenú Nevestu.

"Keď Duch Svätý nájde Máriu v niektorej duši, letí tam, plne do nej vstupuje..." /sv.Ľ.Grignon/.

Ježiš a Mária chcú, aby sme tu na zemi všetci tvorili rodinu Pánovu, kde spoločným otcom je Nebeský Otec, kde spoločnou matkou je Panna Mária, kde spoločným bratom je Ježiš, kde oživovateľom, tvorcom pokoja a lásky medzi Božími deťmi je Duch Svätý.

"Kto plní vôľu Nebeského Otca, ten mi je bratom, sestrou i matkou."

Najlepšie plnila Božiu vôľu Panna Mária. Keď ju budeme v tom nasledovať, budeme skutočnou rodinou Pánovou.

Mária ako Služobnica Pánova je vzorom života pre každého z nás. Ak má byť náš život bohatý, stále bohatší a plnší - všetko založme na službe z vernosti a z lásky.

S ňou budeme zapojení do Božského života, tak ako je zapojená do života Najsvätejšej Trojice Panna Mária.

Pre Máriu byť "Služobnicou Pána" znamená životnú úlohu. Sami sme svedkami, s akou vernosťou a silou ju plní až do dnešných dní.

Má pre to ešte jeden silný dôvod:
V nezabudnuteľnej chvíli jej Syn zveril z kríža za syna toho, ktorého si vyvolil za apoštola pre svoju Cirkev.

Mária dobre rozumela tejto úlohe. Vedela, že to, čo Syn ustanovil na kríži, nie je v prirodzenej rovine. Veď Jána povolal pre kráľovstvo Božie, a on všetko opustil, i svojho otca len s najatými pomocníkmi. Keby ho teraz zatažil starostou o svoju Matku, vrátil by ho späť; škodil by z kríža dielu, ktoré na zemi založil. Kto by mohol o Ježišovi toto uveriť? A akože by bola Mária zabezpečená u Jána, ktorý všetko opustil? Nie, to čo Ježiš na kríži ustanovil, bolo vecou kráľovstva Božieho. Cirkev dostala Matku.

Tak, ako v ťažkých chvíľach Cirkvi v jej začiatkoch, i teraz, v čase veľkých skúšok, je Mária ako Matka prítomná uprostred večeradla, uprostred knazov svojho Syna, uprostred Cirkvi.

=====
"Milovaní synovia, každý deň vás vediem cestou dokonalého nasledovania môjho Syna Ježiša..." /30.7.86/
=====

..."Prišli ste sem a ja som prehliadla vaše srdcia, jeino po druhom: Sú vysilené toľkou suchopárnosťou, uzavreté do seba a zatvrdnuté skúškami, ktoré prežívate. Ako Matka som sa teraz priblížila každému z vás; vzala som vaše srdcia do svojich rúk, vložila som ich do žiarivého plamena môjho Nepoškrveného Srdca a ponorila do hĺbky Božského Srdca Ježišovho.

Pozrite na to Srdce: Bolo pre vás prebodnuté. Vstúpte do rany Ježišovho Srdca a nechajte sa každý den pretvárať horúcim plamenom jeho božskej lásky.

Toto Srdce je ako more nekonečnej lásky a zbiera každú ľudskú slabosť, spaľuje každý hriech, pozýva ku stále väčšej láske. Lebo láska musí byť opatovaná a každý dar volá po odpovedi."

=====
..."Tu sme mali opravdivé večeradlo, ako to v Jeruzaleme. Tu ste, moji apoštolovia, spojení so mnou v modlitbách, leť pred dverami sú už nové Turíce. Sem som vás voviedla, aby ste pochopili tajomstvo môjho Nepoškrveného Srdca a - keď zostúpíte z tejto hory - sami sa stali mojím znamením radosti a potechy."
=====

..."Nedajte sa znechutiť. Môj triumf už začal. - V mojom Srdci, vo vašich srdciach, v tichu vášho knazského života, ktorý ste mi zasvätili a ja ho obetujem, už začal triumf môjho Nepoškrveného Srdca.

=====
"Najmilší synovia, nenechám vás odísť z tejto hory bez toho, aby som sa s vami podelila o celú radosť, ktorú som po tieto dni prežívala vo svojom Nepoškrvenom Srdci ako vaša bolestná nebeská Matka.

...Vaša modlitba, ktorú ste prednášali so mnou, bola mohutnou silou, ktorú ste mi darovali, aby som ju obetovala Otcovej spravodlivosti a získala pre vás ohnivý dážď milostí od Svätého Ducha, ktorý čoskoro premení a obnoví celý svet. Tak sa splní najväčší zázrak milosrdnej lásky môjho Syna Ježiša."